

פחד דוד

י"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלוב"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי חיים פינטו זיע"א

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות 18:47 | 19:03 | 18:55 | 19:04

מוצאי שבת 20:03 | 20:06 | 20:07 | 20:05

רבינו תם 20:41 | 20:38 | 20:42 | 20:40

שבת מברכין

המולד בליל שבת שעה 23:59 ו-17 חלקים

הילולא דצדיקיא

כו - רבי יהודה בכרך

ל - רבי חיים ויטאל

המהר"ח"ו

א - רבי צבי הירש אשכנזי

ה'חכם צבי'

ב - ר' שמואל מניקלשבורג

ג - ר' אריה ליב צינץ

בעל 'מלא העומר'

ד - רבי יעקב ששפורטס

מח"ס 'ציצית נובל צבי'

ה - רבי מאיר אורבאך

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

משכיל לדוד

הדרך להגיע לקדושה

ובאשר לשאלה שהקשנו, כיצד יתכן לצוות לאדם להיות קדוש כפי שהקב"ה קדוש, נראה לבאר על פי הנאמר (דברים כח, ט) "ההלכת בדרכיו", בבחינת מה הוא - אף אתה (שבת קלג, ב). בשעה שאדם דבק במידותיו של הקב"ה ומקפיד לנהל את כל ימיו על פי רצונו של ה' יתברך, אזי זוכה הוא להגיע לדרגת קדושים תהיו. וכפי שכבר הזכרנו לעיל, לא די ברצון טוב ובשאיפה, אלא על האדם לעשות פעולה מסוימת על מנת להגיע לתכלית נשגבה זו.

משה רבנו מצווה ציווי זה על כל הציבור ובכללם על התינוקות כדי ללמד מוסר השכל לבני ישראל שהחינוך לקדושה ולטהרה כבר מתחיל בגיל צעיר עוד בזמן שהתינוק מצוי במעי אמו. ומכיוון שהשפעת האם על העובר שבמעיה כה גדולה ומשמעותית, עליה להקפיד לשמור את עיניה ממראות אסורות ולשמוע רק דברי קדושה וטהרה אשר בכוחם להשפיע על קדושת ולדה, וכך לזכות ללדת בן צדיק וטהור. וכן יש לומר שבזמן שזוג מקפיד על הלכות טהרת הבית היהודי, הרי שבזה הוא גורם שילדיו ייוולדו בטהרה ויוכלו לצעוד במסילה העולה בית א-ל.

ישנו סיפור אודות רב שהגיע לצדיק מסוים כאשר הוא נושא בידי את תינוקו הרך בן השמונה ימים. הרב הניח את התינוק לפני הצדיק ואמר לו שכבר מעתה הוא מבחין שבנו הוא משהו מיוחד ונועד לגדלות. מששמע זאת הצדיק, הוא פנה לרב שהיה אבי התינוק והקשה לפניו - הרי תינוקך הוא רק בן שמונה ימים וכיצד יכול אתה להעיד עליו שהוא נועד לגדלות.

השיב לו הרב שמרגע שהתינוק נולד, הוא נוכח לראות שכל פעם שהשמיכה שמעל ראשו נופלת, מיד הוא מתחיל לבכות עד שמשביים לו אותה חזרה על הראש, וכמו כן התינוק מתעורר מיד כאשר סוגרים את הדלת כיוון שהוא לא רואה את המזוזה. הצדיק רצה לבחון האם דברי אמת בפי האב ועל כן כיסה את המזוזה שבחדר, באותו רגע - התינוק התעורר והתחיל לבכות, ודבר זה הראה לצדיק שהאב דובר אמת. משנוכח בכך הצדיק, הוא הביט בפני התינוק ואמר לאב, שפניו מעידות עליו שהוא קדוש וטהור מרחם.

ויש במעשה זה ללמדנו עד כמה בכוח ההורים להשפיע על עתידם של ילדיהם, ובזה שמקפידים הם על הלכות טהרת המשפחה קלה כבחמורה, זוכים הם שבנם ייוולד בקדושה וימשך בחייו לדרך התורה. וכגון זה ניתן לראות שמשה רבנו שנועד להיות מושיעם של ישראל ולדבר עם השכינה, לא הסכים לינוק חלב מהמצרית למרות היותו תינוק רך בשנים. ונראה לומר שתכלית יצירתו והולדתו של משה שהיתה בקדושה ובטהרה, לא נתנה לו לינוק מן המינקת המצרית, כיוון שאותו פה עתיד לדבר עם השכינה.

"וידבר ה' אל משה לאמר. דבר אל כל עדת בני ישראל ואמרת אליהם קדושים תהיו כי קדוש אני ה' א-להיכם". (ויקרא יט, א-ב)

הקב"ה פונה למשה רבנו ואומר לו לאסוף את כל עדת בני ישראל ולצוותם להיות קדושים כפי שה' הינו בתכלית קדושה וטהרה. ויש להבין למה התכוון הקב"ה באומרו למשה "קדושים תהיו כי קדוש אני", וכי שייך להגיע לקצה דרגתו וקדושתו של הקב"ה שכל מציאותו היא למעלה מרוחנית, שהרי אין לו גוף ולא דמות הגוף. וזה להבדיל כמו לומר לעני שינהג כעשיר - בשעה שאין לו כל כסף ואפשרות לאכול ולהתנהג במנהגי העשיר.

ושאלה זו מתעצמת עוד יותר לאור העובדה שמשה רבנו ציוה ציווי זה לכל עדת ישראל, ומשמע שגם התינוקות וצעירי הצאן היו כלולים בציווי זה ונתבקשו להתקדש ולהתעלות כשם שהקב"ה קדוש. ואם ציווי זה קשה ובלתי נתפס על המבוגרים, על אחת כמה וכמה שצריך ביאור כיצד הצעירים והתינוקות נתבקשו להתקדש ולהיטהר "כי קדוש אני".

ונראה לבאר שמשמעות הציווי להיות קדוש היא לא רק במחשבה, אלא על האדם לעשות מעשה בפועל כדי להתקדש ולהתעלות מבחינה רוחנית, והיינו שרצונו של האדם להתקדש לא יהיה רק בגדר שאיפה, אלא יש לו לעשות מעשה בפועל כדי להגיע לתכלית הנשגבה. וכגון זה ישנם רבים וטובים המעוניינים בכל לבם להתעשר ולחיות בכבוד, אך למען הגשמת חלומם זה - הם לא עושים כל פעולה אלא יושבים בביתם ומדמיינים לעצמם שהם עשירים וכיוצא בזה, וכבר ציוה הקב"ה על האדם לעשות פעולה קטנה כלשהי שהיא בגדר השתדלות, וכך יזכה שהקב"ה יעניק לו סייעתא דשמיא ממרומים. וכן הרוצה להתחתן יחקור וידרוש, הוא או הסובבים אותו, על מנת שהציבור ידע שהוא מחפש את בת זוגו, אך אם האדם יחליט להתבטל ולא לעשות דבר למען מציאת בת זוגו, הרי שאסור לו לבוא אחר כך בתלונות ולשאול מדוע שידוכו מתעכב.

וזהו כפי הנאמר (שהש"ר ה, ג) "פיתחו לי פתח כחודו של מחט ואני אפתח לכם פתח כפתחו של אולם", משמע שעל האדם לעשות פעולה מסוימת ולו הקטנה ביותר כדי לזכות בברכה והצלחה במעשיו, ולא יחשוב שפעולה קטנה זו נוגדת וסותרת את הבטחון בבורא ברוך הוא.

וכשם שהדברים ברורים בעניינים גשמיים, כך האדם צריך להשתדל ולעמול בעניינים רוחניים על מנת שיזכה להתעלות במדרגתו ולהתקרב לקב"ה שהוא תכלית הקדושה, כפי שנוהגים אנו לומר בקדושה "קדוש קדוש קדוש ה' צבאות". ובשעה שאדם הוא בבחינת 'אומר ועושה ומקיים', הקב"ה מעניק לו ברכה מיוחדת בדרכו, שהרי הבא ליטהר מסייעין בידו.

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

קשה לכעוס ונוח לרצות

באחת הנסיעות שבהן נסעתי עם המזכיר שלי מפריז לארץ ישראל, נעמדנו בתור לבידוק הביטחוני בשדה התעופה. התור היה ארוך, וגם התור המקביל שלציידנו היה ארוך ומלא אנשים, וכיון שכך נפתח לפתע מסלול נוסף לבידוק, והדייל שבראשו סימן לנו לעבור אליו עם המסמכים והתעודות שלנו.

מזכירי ואני פנינו לעבור למסלול החדש שנפתח, אך לפתע שמענו צעקות רמות: "מדוע אתם עוקפים? יש תור! חכו בסבלנות לתורכם!"

היה זה יהודי שעל פי מראהו ניכר היה שאינו שומר תורה ומצוות.

הסברנו ליהודי הכועס שבתחילה עמדנו בתור כמקובל, אולם כעת הדייל של המסלול החדש סימן לנו שניגש אליו. אך כל הסברינו נפלו על אוזניים אטומות. אותו אדם לא השתכנע בכך שהצדק עימנו, ולפיכך הצענו לו באדיבות את תורנו: "בבקשה אדוני, אתה יכול לגשת לתור ולהיות לפנינו, אנחנו נמתין בסבלנות ונהיה אחרך".

באותם רגעים חשתי שכאשר ישנם ריב ומחלוקת, הדבר נובע מכך שכל צד במריבה מרגיש את עצמו חשוב יותר מהצד השני, ועל כן הוא בטוח שהוא קודם ליריב בכל דבר.

אולם לפתע הבחנתי בו סוגר את הספר בבהלה ומתחיל להקשיב לדברי. התפלאתי מאד לפשר מעשהו והחלטתי שלאחר שאסיים את דרשתי - אשאל אותו על כך.

ואכן, מיד כשסיימתי לשאת את דברי בפני ציבור המאזינים פניתי ליהודי ואמרתי לו: "במשך זמן הדרשה ראיתי אותך יושב ולומד מתוך ספר קודש שהיה מונח לפניך. אולם, לפתע הבחנתי בך סוגר את הספר ומפסיק ללמוד. אמור לי בבקשה, מדוע סגרת את הספר בו למדת והתחלת להאזין לדרשה, מה גרם לך לשנות לפתע פתאום את מעשיך?" כך שאלתי את היהודי.

כמענה לשאלתי הלך היהודי והביא את הספר בו למד. בפתחו את הספר בפני הראה לי שכתוב בו שכאשר אדם נמצא בדרשה של רב ותוך כדי הדרשה הוא לומד מספר קודש אחר, ומראה בכך שדברי הרב חס ושלום אינם חשובים לו - הרי זהו עלבונה של תורה.

"כאשר למדתי מתוך הספר הזה באמצע דרשתך, נגלו לעיני הדברים הללו, וכיון שהבנתי שבעצם לימודי אני גורם לעלבון התורה ולביזויה - חדלתי מיד ממעשי". כך אמר היהודי.

כשהיהודי קרא את הדברים, הוא ראה בהם סימן משמים לכך שהדבר שנדרש ממנו באותו הזמן הוא להאזין לדרשה שאותה הוא בא לשמוע, ולא שיתעסק בלימוד מספר קודש אחר, ולפיכך חדל ממעשהו הלא ראוי.

לאחר שסיימנו את הליך הבידוק שלנו בשדה התעופה, מזכירי ואני ראינו שאותו אדם נתקע בבידוק הבטחוני של מזוודותיו זמן רב, כשלעומת זאת - אנו סיימנו את בידוק המזוודות שלנו תוך רגעים ספורים וכך יכולנו לפנות לעיסוקינו השונים.

כשנפגשנו שוב במטוס ניגש אלינו היהודי וביקש סליחה על חוסר הנעימות שגרם לנו. כנראה הבין שנענש משמים על כך שביקש להיכנס עימנו לריב ולמדון.

לאחר מעשה חשבתי לעצמי שאם היינו עונים ליהודי בעזות ונגררים עימו למריבה - עלול היה להיגרם מכך חילול ה' גדול, ואותו אדם לא היה מתחרט כלל על שפגע בנו. ההכנעה והסובלנות שגילינו כלפיו, הן שהביאו אותו לערוך לעצמו חשבון נפש, שלאחריו הוא הבין שטעה וביקש את סליחתנו.

עלבונה של תורה

מעשה שהיה כאשר נשאתי דרשה חשובה בפני ציבור גדול במיילימי שבארצות הברית. תוך כדי הדרשה הבחנתי להפתעתי ביהודי מתוך הקהל שאחז בידו ספר קודש ולמד מתוכו תוך התעלמות מקיומי והתעלמות מדברי התורה שנאמרים בחלל בית המדרש, כאילו כעת הזמן ללימוד באופן יחידני.

למרות שהיה בדבר משום חוסר דרך ארץ לא התייחסתי לאדם זה ולמעשיו, והמשכתי בדרשתי.

במרה מפטירין

הפטרת השבוע:

"ויאמר לו יהונתן מחר חודש". (שמואל א. כ)

הקשר לפרשה: שבת זו היא שבת שלמחרתה [ביום ראשון וביום שני] יחול ראש חודש אייר, ומכאן הקשר להפטרה בפרק שבו מוזכר העיתוי "מחר חודש".

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

יוכיח וינצל

מי שרוצה להיות זהיר בשלמות מעון קבלת לשון הרע ורכילות, יהיה רגיל תמיד להוכיח לאנשי ביתו ולהציע לפנייהם גודל השכר למי שזהיר בדבור, ולהיפך גודל העונש, רחמנא ליצלן, כדי שלא יפול על ידי סיפוריהם ברשת קבלת לשון הרע ורכילות.

בטוב טעם

טעמי מנהגי ישראל

חודש אייר, ידוע כחודש שהוא מסוגל לרפואת הגוף. משום שכל החולאים והחולשות מגיעות ממאכלים שאינם מתאימים למזג האדם. ובחודש אייר התחיל המן לרדת. המן מכונה בשם 'לחם אבירים' לחם הנבלע באבירים ולא היה מגיע ממנו שום חולי ומכאוב. וכך בחודש אייר נתרפאו כל החולים. וסגולה זו נשארה קיימת בטבע שחודש אייר מסוגל לרפואה.

ועוד טעם שתחילת הרפואה מגיעה בחודש זה כי ראשי התיבות של החודש הוא 'אני ה' רופאך'.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

קדש עצמך במותר לך

"דבר אל כל עדת בני ישראל ואמרת אליהם קדושים תהיו כי קדוש אני". (ויקרא יט, ב)

מצינו שפרשת קדושים נאמרה בהקהל (ספרא. קדושים א) בפני כל עדת בני ישראל, ולא נאמרה בחבורות חבורות כדרך שנמסרו שאר ציווי התורה, אלא כל העדה כולה נקהלה סביב המלך שהיה אומרה בחג הסוכות בבית המקדש. ומבארים חז"ל את הציווי הפותח פרשה זו, שעל עם ישראל להיות קדושים מפני קדושתו של הקב"ה, ואם תחשבו שקדושתכם יכולה להגיע לקדושתו של הבורא ברוך הוא, הרי לכם לדעת שבכל מצב - קדושתו גדולה משלכם. ודברים אלו תמוהים עד מאוד ודורשים הסבר מהי כוונתם.

כמו כן יש להבין כיצד דברים אלו שהינם קשים להבנה ובלתי נתפסים, נאמרו לכל העדה כולה ובכללם הטף וצעירי הצאן, ולכאורה נראה שאלו דברים המרוממים ונשגבים מדעתם של הקטנים ואין בכוחם להבינם, על כן מדוע גם הם היו צריכים לשמוע את אלו הדברים.

ונראה לבאר דהנה הקב"ה מבקש ודורש מכל יהודי ויהודי להיות קדוש כפי הנאמר "קדושים תהיו". הקב"ה מודיע לכל אחד ואחד שיש לו את היכולת להיות אדם קדוש ולמרות כן להישאר בחיים, ולא כמלאכים שכאשר הם אומרים "קדוש קדוש קדוש" מיד הם מתים מרוב קדושת המילים ונשרפים בנהר דינור על קדושת שמו יתברך. לעומת כן הקב"ה מבטיח לבני ישראל שגורלם לא יהיה כגורל המלאכים ועל כן יישארו בחיים למרות שאוחזים הם בקדושה.

משום כך ביקש הקב"ה ממשוה שתיאמר פרשה זו ב'הקהל' - לעיני כל העדה כולה ובכללם הטף, על מנת שגם הילדים הרכים בשנים ידעו שהם קדושים מעצם בריאתם ועליהם להמשיך ולאחוז בקדושה זו. והנה למרות שעדיין אין בכוחם לתפוס ולהבין את מהות קדושה זו, מכל מקום עצם המעמד ייחרט בלבם וילווה אותם במשך השנים עד שיתבררו ויבינו את כוונת הנאמר "קדושים תהיו כי קדוש אני".

ומצינו שפעמים רבות ילדים צעירים היו נוכחים באירועים שונים אשר מפאת גילם הצעיר לא היה בכוחם להבין את עומקם ומשמעותם, אך כשגדלו אותם ילדים, הרושם של המעמד המשיך ללוות אותם, ומשברו ונעשו בעלי דעה, היו יכולים הם להבין ולהפיק את מירב התועלת מאותו מעמד שבו היו נוכחים בהיותם קטנים.

ומצינו שהתורה השתמשה בלשון "קדושים תהיו" שהוא לשון ציווי, ומשמע שהציווי עומד ונותר בעינו, ולמרות שאין בכוח הקטנים להבין ולספוג את מהותו, מכל מקום הציווי עדיין קיים ולכשיתבררו וייעשו בעלי דעת, יהא עליהם לקיים את הציווי.

באחד הימים שאלני מאן דהו, מדוע אני מעיר את בני הקטנים כל כך מוקדם לאמירת הסליחות והתפילה, בזמן שהם אינם מבינים הרבה בזה. השבתי לו שאמנם כיום אינם מבינים, אך ודאי הוא שהשתתפותם בסליחות ובתפילה תשפיע עליהם רבות לכשיגדלו.

כן נראה להוסיף ולבאר שאף הטף נתבקשו להיות נוכחים בזה המעמד, בכדי להרגילם כבר בעודם קטנים להיות קדושים במותר להם. שהנה מצינו שדרך הקטנים להימשך עד מאוד אחר מיני מתיקה עד כדי מסירות נפש ממש, על כן רצה הקב"ה שאלו הקטנים יתחנכו כבר מגיל צעיר להתקדש ולהתעלות על ידי התרחקות מהגשמיות והבלי העולם הזה אשר לידים אלו הסוכריות ושאר מיני המתקה. ומתוך שהקטנים ירגילו עצמם לוותר על הסוכריות, אזי עד מהרה יגדלו עם זה החינוך וימשיכו לפרוש ולהתרחק משאר הבלי ותענוגות העולם הזה.

ויש בדברים אלו קל וחומר - שאם הקטנים שאין להם חיוב בקיום המצוות, נתבקשו להתאסף כדי לשמוע את דבר ה' היוצא מפי משה וכך להיות מושפעים לקדש עצמם במותר להם, על אחת כמה וכמה שהגדולים והמבוגרים בקרב העם צריכים להפנים את דברי ה' ולהיות פרושים מן הדברים האסורים להם, כגון איסור עריות ושאר תאוות הבלי העולם הזה.

אמרי שפר

מדרשי חז"ל על פרשת השבוע

השי"ת משתבח בכנו

"קדשים תהיו כי קדוש אני". (ויקרא יט, ב)

אמר הקדוש ברוך הוא לישראל: עד שלא בראתי אתכם היו מלאכי השרת מקלסין ומקדישין אותי בכם, והיו אומרים ברוך ה' אלהי ישראל מן העולם.

כיון שנברא אדם הראשון, אמרו זה הוא שאנו מקלסין אותך בשמו? אמרו לו: גנב הוא, שנאמר "ותאכל מן העץ" וגו'.

בא נח. אמר לו זה הוא. אמר לו שכור הוא, שנאמר "וישת מן היין". בא אברהם, אמר לו זה הוא, אמר לו זה גר הוא. בא יצחק, אמר לו זה הוא, אמר לו זה אוהב שונאי.

בא יעקב, אמר להם זה הוא! וכן הוא אומר לא יקרא שמך עוד יעקב כי אם ישראל ונקרא ישראל על שמו, על זה נאמר "ישראל אשר בך אתפאר".

(י"לקוט שמעוני")

דרך חינוך הילדים

"ונטעתם כל עץ מאכל וערלתם ערלתו את פריו שלש שנים יהיה לכם ערלים לא יאכל". (ויקרא יט, כג)

ונטעתם וערלתם. הכתוב מדבר בתינוק. שלש שנים יהיה לכם ערלים - שאינו יכול להשיח ולא לדבר. ובשנה הרביעית יהיה כל פריו קדש שאביו מקדישו לתורה.

הלולים לה: מהו הלולים?

בשעה שהוא מהולל להקב"ה.

ובשנה החמישית תאכלו את פריו - משעה שהוא מתחייב לקרות בתורה. מכאן ואילך "להוסיף לכם תבואתו".

מכאן שנו רבותינו: "בן חמש שנים למקרא בן עשר שנים למשנה". לפי שבעולם הזה אדם מיישראל מוליד בן - מוליכו לבית המדרש יגע עמו ומלמדו תורה. גרמו עונות - הוא מת ואינו שמח ממנו.

אמר להן הקדוש ברוך הוא: בעולם הזה על ידי שיצר הרע מצוי בכם אתם חוטאים ובניכם מתים, אבל לעתיד לבא אני מסיר יצר הרע מכם ומבניכם ואתם מולידים ושומחים, שנאמר (ישעיה ס"ה) "לא יגעו לריק ולא ילדו לבהלה".

(מדרש תנחומא)

הכנה לחיי עולם הבא

"ולקט קצירך לא תלקט". (ויקרא יט, ט)

למה נצטוו בלקט?

אלא התורה לא נבראה אלא שבביל ישראל שיעסקו בה ויקימו מצותיה ודקדוקיה, כדי לקבל שכרן ולנחול בה חיי העולם הזה וחיי העולם הבא, שלא הניח הקדוש ברוך הוא דבר ביד ישראל שלא במצוה, וכל כך כדי לזכותו.

יוצא לחרוש - מצוה בידו, לקצור - מצוה בידו.

וזהו מה שנאמר "ולקט קצירך לא תלקט".

(מדרש ה' בחכמה יסד ארץ)

פלגי מים

בין שלל תפקידה של האם היהודיה, שהיא כידוע תמיד מכהנת ב'משרה מליאה' להגן ולשמור על צאצאיה. האשה היא זו שיוצרת את חומת הבית, כמו שאמרו חז"ל (יבמות סב:): "כל השרוי בלא אשה שרוי בלא חומה". חומה זו שאנו מדברים עליה היא חומת הבית שנועדה להגן ולשמור על הבעל ועל הילדים. היא שומרת על בעלה מדברים המעכירים את רוחו. מבחינה ומבדילה בין הטוב והרע, מהמועיל ומהמזיק - לאופי הבית ולגידולם הרוחני של ילדיה.

תכונה זו היא יחודית דווקא לאשה. כך לימדו אותנו חכמינו זכרונם לברכה: "אשה מכרת באורחים יותר מן האיש" (ברכות י:). כל דבר חדש הנכנס לבית, נבחן בתחושתיה הבריאות, וכך ביכולתה למנוע מן הילדים מפגש עם כל מיני גורמים שהם מפריעים להתפתחותם הרוחנית.

אם נפנה מבט אל ההסטוריה היהודית, נגלה כיצד אמותינו הקדושות השתמשו בתכונה חיובית זו ויצרו חומת מגן בכדי לשמור על זרעם:

שרה אמנו, באהבתה את יצחק, מרגישה, עוד לפני אברהם, כי ישמעאל יצא לתרבות רעה, ודורשת להבדיל אותו מבנה יצחק, ואז היא פונה אל בעלה ודורשת ממנו. "גרש את האמה הזאת

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

במכונית או ברכבת או באוירון, הכל מלא פריצות נוראה. ראו לאן הגענו, שאי אפשר לצאת החוצה!"

"גם אני, סיפר הרב שך זצ"ל, בצעירותי הייתי בערים גדולות והלכתי ברחוב. הייתי בוילנא, בקובנא, ובעוד ערים גדולות, ואפשר היה אז ללכת ברחוב. אבל היום - לא רק שאי אפשר להסתובב ברחוב, אפילו לצאת מפתח הבית אי אפשר".

"תאמרו לי אתם, האבות, האם יכולים אתם להרשות לבנותיכם לצאת החוצה? או האם תוכלו להרשות לבניכם לצאת החוצה? האם ניתן לסמוך עליהם? אמרו לי, כיצד אפשר לשבת בשעה כזו בחיבוק ידים, בשלוה, עם הטלית בבית המדרש, מבלי לדעת היכן מסתובבים הילדים. הרי צריך לצאת לרחוב ולזעוק: אוי, גיוואלד! זה בוער! אי אפשר בשעה כזו לשבת בשלוה. האמינו לי יהודים יקרים - חייבים להתחזק בזמן הזה!"

עלינו להפנים את התובנה היסודית הזו שההגנה החשובה ביותר לילד היא בית אמו. חומת הבית אינה חומת אבן, אלא חומת לב. האמא יוצרת בין כתלי ביתה עולם פנימי מלא אהבה וטיפוח. הילדים מתכנסים תחת כנפי אמהם, בטחונם באהבתה ומסירותה, מהווה עבורם חומה בצורה, המנתקת אותם מהשפעות זרות.

האמא היא היא מקור השלווה והביטחון בחיי האדם, כמו שדוד המלך ע"ה הגדיר זאת "כגמול עלי אמו כגמול עלי נפשי" (תהילים קלא. ב). הילד ממשיך להישען על אמו בכל גיל באופן שונה. ומן ההכרח, שהילד והנער יקבלו די צורכם מהשלווה ומהביטחון של הבית. רק כך הם ישייכו את עצמם אליו - ואז תהיה נפשם מוקפת בחומת האם והנפש תהיה מחוסנת מפני רוחות והשפעות שליליות.

ואת בנה כי לא ירש בן האמה הזאת, עם בני עם יצחק". כשהנימוק המרכזי לכך, כפי שמגלים לנו חז"ל הקדושים (שמו"ר א. א) "שמה ילמד בני אורחותיו".

רבקה אמנו שומרת על בנה יעקב מנישואים עם בנות הארץ, ומתנה את צערה בפני יצחק ואומרת לו: "אם לוקח יעקב אשה מבנות חת כאלה מבנות הארץ למה לי חיים".

אמא של מלכות - בת שבע, מזהירה את בנה שלמה, מדברים המקלקלים את הכיוון הבסיסי שעליו גידלה אותו: "אל תתן לנשים חילך. אל למלכים שתו יין" (משלי לא. ג).

אמו של האמורא רב נחמן, שמרה על בנה בדרך ייחודית, כפי שמספרת הגמרא (שבת קנו:): "אמו של רב נחמן בר יצחק אמרו לה החוזים בכוכבים, בנך יהיה גנב. לא הניחתו גלוי ראש. אמרה לו: כסה את ראשך, כדי שתהיה עליך יראת שמים, ובקש רחמים שלא יתקיימו דבריהם".

כך שמרו אמותינו הקדושות ויעצרו חומת מגן על הינוקות שלהם. ומה איתנו? כיצד ניתן לשמור בזמנינו על הילדים? הרי בימינו אנו הילד חשוף לרוחות רעות הסותרות את כל תהליך גידולו. כל יציאה מפתח הבית לרחוב, יכולה להיות הרת אסון רוחני.

נצטט כאן לדוגמא את זעקתו של מרן הגאון רבי אלעזר מנחם שך זצ"ל בפתיחה ל"ירחי כלה" דישיבת פוניבז', שם הוא עורר על כך שבזמננו יש צורך גדול לעמוד ולהתחזק, כיון שרבים קמים עלינו, וצריך לאזור חיל ולהילחם בזרם הזה.

ועל מה עלינו להילחם נגד הרחוב? "כי הרחוב מלא פריצות שאי אפשר לתארה. ראו לאיזה מצב הגענו. כיצד נראים פניו של הרחוב. הרי כיום ממש קשה לצאת החוצה, לעבור ברחוב. אפילו מי שצריך לצאת לקנות רק דבר קטן אין הוא יכול לעבור ברחוב. כל מי שעובר ליד חלון ראוה, כל מי שנוסע

סוחר יהודי מפריז, היה עוסק בקניית ומכירת סחורות מיובאות, שעליהם הוא לא היה מצהיר בפני רשויות המס.

הפחד והדאגה היו מלוויו הקבועים, כל רגע הוא חשש שמא ילשינו עליו ויעצרו אותו בגין העלמות מס.

באחד הימים כשקיבל כמה משאיות מלאות באריגי בד, מיהר לפרוק את הסחורה ודאג להחביא אותה במקום סתר. אלא

שמעשה שטן הצליח, כמה מידידיו הלשינו עליו בפני השלטונות, שהוא מוכר סחורה שלא שולם עליה מכס.

המשטרה הגיעה במהירות אל המקום, כדי לפשוט עליו ולתפוס את כל הסחורה, ואותו יהודי שחשש שמא השוטרים יעלו לקומה

השניה, שם מצויים מאות אלפי מטרים של בד שלא הצהיר עליהם. הזדרז להניח את תמונתו של רבי חיים פינטו זיע"א, בגרם

המדרגות. הוא בטח בכוחו של הצדיק וחיכה לבאות.

השוטרים שהיו מצויידיים במידע מדוייק שהובא לידיעתם, שוטטו בקומת הקרקע אך לא מצאו דבר, ולכן החליטו לעלות אל הקומה השניה. ואז אירע הנס.

כל אחד מהשוטרים שהחל לעלות בגרם המדרגות - ירד בפתאומיות ללא כל סיבה מובנת. השוטרים הבינו כי בקומה למעלה מצויה

הסחורה שאותה הם מחפשים ולשמה הם הגיעו למקום, אולם מסיבה שאינה מובנת הם שבו כלעומת שבאו.

בתום החיפוש הם כתבו דו"ח, ובו נאמר שהם אכן ערכו חיפוש במקום. חיפשו ולא מצאו כל סחורה שאינה מוצהרת.

ויהי הדבר לפלא פלאים. נס גדול התרחש בזכות אמונתו בצדיק, הודות לתמונתו של הצדיק שהיתה למולם במדרגות, כך שאף

אחד לא עלה למעלה, על אף שהמדרגות היו למולם והם ראו כי ישנה קומה נוספת. אולם הצדיק זיע"א מנע מהם לעלות

ולמצוא את הסחורה.

אותו אדם המשיך ואמר, שבזכות הנס שאירע לו, הוא תרם סכומי כסף ניכרים למוסדות צדקה ברחבי העולם, ומרוב

הפחד נטש לגמרי את העסקים.